

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 644.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181580448/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Per. „Det er jo da ingen Nytte til, at vi begge to edelægger os paa det.“

„Nej saa du tænker virkelig paa at rejse fra os! Ja hvad er der snart at sige til det,“ sa Jens Romlen. „I mine unge Dage da var der saa mange, der rejst dje Kaas, og havde en dengang været klog nok, var en jo rejst med. Saa kunde en maaske ha været mange Sorger foruden; for det har saamænd ikke altid været lige skøn for mig derude ved æ Mosland.“

„Nej, Jens, det ved a,“ sa Per. „Og det Liv, du har ført, kunde a ett finde mig i. Derfor rejser a min Vej.“

A vil gjerne bestille noget; men a vil behandles som et Menneske; a vil ett finde mig i, te dem der skal leve af min Bestilling, de oven i Kjøbet spytter mig i Øjnene.“

„A ved jen, der vil blive forfærdelig harmt ved at høre, te du rejser din Vej,“ sa Jens Romlen.

„Insaa, hvem er det?“

„Det er vor Dorre.“

„Ja Dorre det er en faale god Pige; bare en kunde holde noget mere af hende, end en gjør,“ sa Per.

„Ja saadan som hun holder af dig, det er snart helt overdrøven. Men det kan jo lidttagtig nytte, naar du ett tykkes, du kan komme til at holde af hende. Men det er helsen en bitte gjev Pig. Hun har været en god Støtte for mig, sind hinne Muer død. Ja, hinne halve Løn tror a da nok, hun kommer hjem med, om det kan gjør'et.“

„Ja den bliver ett narret, der faar Dorre, det ved a saa møj wal,“ sa Per. „Men saadan som min Stilling nu engang er, saa kan det ikke hjælpe, a tænker paa Kjæresten eller Gifternaal.“

„Har du set paa det Hus, som Kræn Røjtæk flytted ud af i Foraaret?“ spurgte nu Jens Romlen.

Nej det havde Per da ikke.

Da skulde han alligevel se paa det, syntes Jens, inden han helt rejste af Landet. Det var et Hus til 2—3 Køer! Ja det var et Hædehus, det forstaa sig, men det var da saa meget bedre end det, han havde, og det kunde faas saa at sige uden Udbetaling. Og nu skulde Sølsig jo til Avktion, saa kom der jo en ny Ejer, og saa var det jo meget sandsynligt at Arbejdsvilkaarene vilde bedres for ham.

„Ja, det kan jo ikke skade at gaa op og se Ejendom-

men,“ tænkte Per, da han om Aftenen gik hjem fra Grøftearbejdet.

— Næste Søndag tændte han Snadden og begav sig paa Vej.

Det var en af de henrivende Septemberdage, da Himlen ligner et blåat Hav med Hundreder af Skyøer, der alle gaar med det hvideste Skum om Rønderne; milevidt var Jorden spættet af Lys og Skygge, næsten som det hvidbrøgede Kvæg dernede i Engene. Kirken lyste mellem grønne Træer, og Møllen spærred sine Arme vidt ud som for at favne al Virden, men Vinden pusted den bare kjællent op under dens graa Hat; det kjendtes næppe mere, end som naar en ung Kvinde leende blæser ind i sin Etskedes Skjæg.

Lige til Hedens Grænser fulgtes Per af en hidsig Lugt af Turnips, og Lupinen dufted sødere end nykjærnet Smør.

En Fjerdingsvej inde i Lyngen fandt han den forladte Ejendom, der bestod af en 10—15 Tønder Land sandet Mark, der skraaned ned mod nogle sure Mosedamme; Per gik hen over de knortede Agre, der ude ved Rønderne allerede var sprungen i Lyng, et Tilbagefald til Urtilstanden. Graat storkornet Sand gnistred alle Vegne mellem de tynde blegsottige Græsblade.

Per bøjed sig ned og tog en Smule af dette Sand op i sin hule Haand. Han pirred rundt i det med sin Finger: „Og i saadant noget elendigt Kram skulde der være Brød til sulne Menneskemunde!“

Hist og her paa Ageren laa der fjorgamle Kokasser og Faareknevler — som eneste Minder om tidligere Kultur.

Per gik op imod det øde, graa Hus, der laa midt paa Ejendommen som en Konkylie paa en Grav.

Til højre for Huset stod der rejst et Par Stolper; de var graahvide som Dødningsben. De soirevned Døre var sunken fra deres Hængsler, og Vinduene havde næsten overalt mistet deres Ruder paa den mystiske, spøgelseagtige Maade som altid forladte Huse.

Per stod længe og saa sig omkring til alle Kanter; derinde, hvor han var kommen fra, laa de brede Kjærelader og skød Ryg mod Horisonten; en Mejeriskorsten svang sin Røgsnært over et bølgende Landskab af gule Stubjorder og kraftigt grønne Turnipsmarker.

Men hvilket andet Billede fik han ikke, naar han saa